

Sergiu FURDUI
doctor în drept,
conferențiar universitar
formator INJ

TRANSFERUL PERSOANELOR CONDAMNATE (ASPECTE PROCEDURALE PRIN PRISMA LEGISLAȚIEI ȘI JURISPRUDENȚEI REPUBLICII MOLDOVA)

During the politic of international cooperation Republic of Moldova keeps diplomatic relations in different domains, including the Right domain. To assure a juridical proper part of international relations Republic of Moldova became a part of about approximately 30 international treaties, of which one big percent concerns juridical assistance in penal matter. International juridical assistance in penal matter constitute an expression of juridical cooperation between the states devote to strengthen the communitarian solidarity in activity of warning and struggle of the criminality.

In the following we will present aspects which refers to conditions and proceeding problems about the transfer of the convicted persons through the Republic of Moldova's legislation and jurisprudence.

În zilele de 22-24 septembrie 2008, în orașul Trier (Germania) și-a desfășurat lucrările Seminarul internațional cu genericul „Utilizarea instrumentelor întru acordarea asistenței juridice reciproce pentru juriștii moldoveni”, organizat de Centrul de Congrese ERA și finanțat de Guvernul Marelui Ducat al Luxemburgului.

Scopul acestui seminar a fost de a pregăti 14 formatori moldoveni din diferite instituții implicate în asistența juridică internațională: Consiliul Superior al Magistraturii, Ministerul Justiției și Procuratura Generală.

Experți cu renume din Germania, România și Italia: Malte Beyer, Ralf Riegel, Francesco Lo Voi, Maria Zainea și Erwin Jenni au familiarizat asistența cu aspecte importante în domeniul dreptului comunitar privind utilizarea optimă a instrumentelor de asistență juridică reciprocă. La rîndul lor, juriștii moldoveni au prezentat rapoartele corespunzătoare axate pe aplicarea legislației naționale cu privire la asistența juridică internațională în materie penală.

Urmare a seminarului respectiv, la 8 decembrie 2008, în mun. Chișinău, sub auspiciile Institutului Național al Justiției, în cadrul unei sesiuni interactive sub președinția Dr. Malte Beyer, ERA, a avut loc un schimb productiv de opinii asupra soluționării problemelor vizate de către

instanța de judecată. Judecătorii formatori: Raisa Botezatu, vicepreședinte al Curții Supreme de Justiție, președinte al Colegiului penal, Sergiu Furdui, vicepreședinte al Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, Constantin Gurschi și Ghenadie Nicolaev, judecători la Curtea Supremă de Justiție, Xenofont Ulianovschii, vicepreședinte al Curții de Apel Chișinău, președinte al Colegiului penal, au prezentat discursuri cu privire la utilizarea instrumentelor de asistență juridică reciprocă și au răspuns la întrebările judecătorilor, participanți la sesiune.

Un subiect special în contextul problematicii juridice abordate l-au constituit aspectele judiciare privind transferul persoanelor condamnate, subiect ce urmează să-l tratăm în rîndurile de mai jos.

* * *

În cadrul politicii de cooperare internațională, Republica Moldova întreține relații diplomatice în diferite domenii, inclusiv cel al Dreptului.

Pentru a asigura un cadru juridic corespunzător relațiilor internaționale, Republica Moldova a devenit parte la circa 30 de tratate, dintre care un procent mare privește asistența juridică în materie penală.

Asistența juridică internațională în materie penală reprezintă o expresie a cooperării juridice între state, menite să consolideze solidaritatea comunitară în activitatea de prevenire și combatere a criminalității.

În accepțiunea sa largă, potrivit art.533 din Codul de procedură penală, asistența juridică internațională în materie penală cuprinde următoarele activități procesuale:

- 1) transmiterea de acte persoanelor fizice sau juridice care se află peste hotarele țării;
- 2) audierea persoanelor în calitate de martori sau experți;
- 3) executarea cercetării, percheziției, ridicării obiectelor sau documentelor și transmiterea lor peste hotare, efectuarea expertizei;
- 4) chemarea persoanelor aflate peste hotare pentru a se prezenta benevol la urmărirea penală sau în instanța judecătorească pentru audiere sau confruntare, precum și aducerea persoanelor aflate în detenție la acest moment;
- 5) efectuarea urmăririi penale la denunțul unui stat străin;
- 6) căutarea și extrădarea persoanelor care au comis infracțiuni sau pentru a executa pedeapsa privativă de libertate;
- 7) recunoașterea și executarea sentințelor străine;
- 8) transferarea persoanelor condamnate;
- 9) alte acțiuni care nu contravin prezentului cod.

În cele ce urmează vom prezenta aspecte care vizează condițiile și problemele procedurale privind transferul persoanelor condamnate prin prisma legislației și jurisprudenței Republicii Moldova.

Procedura transferului persoanelor condamnate se desfășoară, în principal, în baza prevederilor stipulate în:

1. Convenția europeană de asistență juridică în materie penală din 20 aprilie 1959, ratificată prin Hotărârea Parlamentului nr.1332-XIII din 26 septembrie 1997, intrată în vigoare la 6 mai 1998;
2. Protocolul adițional la Convenția europeană de asistență juridică în materie penală din 17 martie 1978, ratificat prin Legea nr.150-XV din 17 mai 2001;
3. Convenția asupra transferării persoanelor condamnate din 21 martie 1983, adoptată la Strasbourg, Franța, ratificată prin Legea Republicii Moldova nr.69-XV din 11 martie 2004, în vigoare pentru Republica Moldova din 1 septembrie 2004 și publicată în ediția oficială „Tratate internaționale”, 2006 (vol.35, p.61);
4. Protocolul adițional la Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate din 18 decembrie 1997, adoptat la Strasbourg, ratificat prin Legea Republicii Moldova nr.70-XV din 11 martie 2004, în vigoare pentru Republica Moldova din 1 septembrie 2004;
5. Legea „Cu privire la asistența juridică internațională în materie penală, nr.371 din 1 decembrie 2006 // Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2007, nr.14-17, art.42, modificată prin Legea nr.89-XVI din 24.04.2008 // Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2008, nr.99-101, art.366, în vigoare din 1.07.2008 (Capitolul V);
6. Codul de procedură penală, adoptat prin Legea nr.122-XV din 14 martie 2003, intrat în vigoare la 12 iunie 2003 (Partea Specială, Titlul III, Capitolul IX, Secțiunea a 3-a).

De asemenea, Republica Moldova a încheiat cu o serie de state Tratate internaționale prin care este reglementată și procedura privind transferul persoanelor condamnate. De exemplu, Tratatul între Republica Moldova și România din 6 iulie 1996 „Cu privire la asistența juridică în materie civilă și penală”, ratificat prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr.1018-XIII din 03.12.1996.

La fel, în condiții de reciprocitate stabilite printr-un acord scris bilateral între Ministerul Justiției al Republicii Moldova și instituția respectivă a statului străin poate fi prevăzută procedura privind transferul persoanelor condamnate de instanțele acestor două state.

Prin raportare la prevederile actelor normative menționate, se disting **3 forme ale transferului persoanelor condamnate:**

- 1) transferul persoanelor condamnate în cazul în care Republica Moldova este stat de condamnare*;
- 2) transferul persoanelor condamnate în cazul în care Republica Moldova este stat de executare**;
- 3) transferul persoanelor condamnate în cazul în care Republica Moldova este stat de tranzit.

* Statul de condamnare este statul în care este condamnată persoana pasibilă de transfer sau deja transferată.

** Statul de executare este statul în care condamnatul poate fi transferat sau a fost deja transferat în vederea continuării executării.

Procedura privind transferul persoanelor condamnate în cele 3 cazuri este stipulată detaliat în actele normative, în special în Codul de procedură penală (art.551-557) și în Legea cu privire la asistența juridică internațională în materie penală (art.84-107).

Examinarea juridică a normelor de drept ce reglementează procedura respectivă denotă că transferul persoanelor condamnate reprezintă o formă a cooperării juridice internaționale în materie penală prin intermediul căreia se desfășoară un set de activități procesuale.

Astfel, **în cazul în care Republica Moldova este stat de condamnare**, transferul persoanelor condamnate cuprinde:

1. Obligația Departamentului Instituțiilor Penitenciare al Ministerului Justiției să informeze persoana condamnată, care poate fi subiectul unui transfer, despre dreptul de a solicita transferul în statul de executare, precum și despre conținutul exact al tratatului internațional aplicabil (art.87 din Legea menționată);
2. Consimțământul condamnatului de a fi transferat (art.88 din Legea menționată);
3. Soluționarea cererii de transfer (art. 89 din Legea menționată);
4. Acceptarea cererii de transfer (art.90 din Legea menționată);
5. Refuzul transferului persoanei condamnate (art.91 din Legea menționată);
6. Contestarea refuzului (art.92 din Legea menționată);
7. Suspendarea și încetarea procedurii de transfer (art.93 din Legea menționată);
8. Consecințele transferului pentru statul de condamnare (art.94 din Legea menționată);
9. Revizuirea hotărârii privind acceptul sau refuzul transferului solicitat.

În cazul în care Republica Moldova este stat de executare se aplică în modul corespunzător dispozițiile privitoare la Republica Moldova stat de condamnare, incluzându-se următoarele activități procesuale:

1. Furnizarea de către Republica Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției, la cererea statului de condamnare, a actelor necesare transferului propriu-zis (art.96 din Legea menționată);
2. Consimțământul persoanei condamnate (art.17 din Legea menționată);
3. Soluționarea cererii de transfer (art.98 din Legea menționată);
4. Consecințele transferului pentru statul de executare (art.99 din Legea menționată);
5. Continuarea executării sentinței (art.100 din Legea menționată);
6. Schimbarea condamnării (art.101 din Legea menționată);
7. Refuzul transferului (art.102 din Legea menționată);
8. Încetarea executării sentinței (art.103 din Legea menționată);

9. Grațierea și amnistia, modificarea sau anularea sentinței (art.104 din Legea menționată).

În cazul în care Republica Moldova este stat de tranzit, se desfășoară următoarele activități procesuale:

1. Autorizarea cererii privind tranzitarea sau, după caz, refuzul autorizării tranzitării (art.105, 107 din Legea menționată);
2. Acțiuni asigurătorii privind tranzitarea persoanei condamnate transferate (art.106 din Legea menționată).

Un loc deosebit de important în cadrul procedurii privind transferul persoanelor condamnate revine instanțelor judecătorești, care, conform competenței delegate prin lege, soluționează cererile privind transferarea persoanelor condamnate.

Astfel, în cazul în care Republica Moldova este stat de condamnare, în conformitate cu prevederile art.92 al Legii cu privire la asistența juridică internațională în materie penală, decizia de refuz al efectuării transferului persoanei condamnate, adoptată de Ministerul Justiției, poate fi contestată în procedura de contencios administrativ la Curtea de Apel.

În cazul în care Republica Moldova este stat de executare, în conformitate cu prevederile art.556 alin.(1) CPP, instanța de judecată soluționează demersul Ministerului Justiției și actele de transfer menționate la art.96 alin.(2) și (3) din Legea cu privire la asistența juridică internațională în materie penală.

Soluționarea respectivă se desfășoară conform prevederilor stabilite la art.555 și 557 CPP, cu participarea reprezentantului Ministerului Justiției din subdiviziunea specializată în acordarea de asistență juridică internațională.

Potrivit art.98 alin.(4) din Legea menționată, încheierea motivată, adoptată în termen cât mai restrâns, în care se va specifica și termenul pedepsei care urmează a fi executată în Republica Moldova, tipul penitenciarului, regimul detenției, pedeapsa complementară și modul de reparare a prejudiciului în cazul acțiunii civile, încheiere pasibilă de atac în recurs în termen de 10 zile de la înștiințare, va fi transmisă Ministerului Justiției de către instanța judecătorească în termen de 3 zile lucrătoare de la adoptare. Înștiințarea persoanei condamnate se face de către Ministerul Justiției prin fax sau prin alt mijloc de comunicare prin intermediul autorității centrale din statul de condamnare, cu solicitarea prezentării dovezii autentificate de înștiințare a persoanei condamnate. După ce rămîne definitivă, încheierea instanței judecătorești a Republicii Moldova se transmite prin Ministerul Justiției autorității centrale competente din statul de condamnare pentru ca transferul persoanei condamnate să poată avea loc.

La fel, în cazul dat, instanța de judecată este împuternicită cu competența să schimbe condamnarea sau să aplice amnistia, printr-o hotărîre judecătorească, înlocuind astfel pedeapsa aplicată în statul de condamnare prin-

tr-o pedeapsă prevăzută de legislația Republicii Moldova pentru aceeași infracțiune în condițiile indicate la art.101 al Legii menționate sau, după caz, să amnistieze persoana condamnată supusă transferului.

Referitor la cazul în care Republica Moldova este stat de tranzit, deși Legea nu prevede expres, considerăm că hotărîrea Ministerului Justiției privind refuzul autorizării tranzitului poate fi contestată în ordinea contenciosului administrativ, fiind aplicată în mod corespunzător procedura prevăzută la art. 92 din Legea cu privire la asistența juridică internațională în materie penală.

În continuare, prezentăm unele soluții din practica judecătorească, exprimînd speranța ca prin cazuistica supusă discuțiilor să deschidem interesul persoanelor interesate pentru soluționarea cererii privind transferul persoanelor condamnate.

1. Cererea de transferare a persoanei condamnate se respinge din motivul că durata minimă a pedepsei rămasă de executat pînă la soluționarea cererii de transferare este de 5 luni.

Potrivit prevederilor art.552 alin.(1) pct.3) CPP, transferul poate avea loc dacă durata pedepsei privative de libertate, pe care condamnatul o mai are de executat în statul de executare, este de cel puțin 6 luni la data primirii cererii de transferare sau este nedeterminată.

În speță, s-a constatat că durata pedepsei rămase de executat la data primirii cererii de transferare este de 5 luni, adică mai mică decît termenul stabilit prin Lege și, în atare situație, nu se cuprinde condiția privind transferul persoanei condamnate de statul de condamnare.

Se menționează că la această situație există și excepție, pornind de la prevederile art.552 alin.(3) CPP, în care se stipulează: „În cazuri excepționale, părțile pot conveni asupra transferului chiar dacă durata pedepsei pe care cel condamnat o are de executat este mai mică de 6 luni”.

2. Lipsa consimțămîntului la transferare în cazul condamnatului față de care s-a aplicat expulzarea conduce la admiterea transferului persoanei condamnate.

Potrivit prevederilor art.3 paragr.1 din Protocolul adițional la Convenția europeană asupra transferării persoanelor condamnate, statul de executare poate, la cererea statului de condamnare, să dea acordul pentru transferarea persoanei condamnate fără consimțămîntul acesteia din urmă, atunci cînd hotărîrea de condamnare conține și o măsură de expulzare ori de conducere la frontieră sau orice altă măsură, în virtutea căreia acestei persoane nu îi va mai fi permis să rămînă pe teritoriul statului de condamnare.

Aceste prevederi se regăsesc și în art.552 alin.(2) pct.2) CPP, din care rezultă: „Consimțămîntul persoanei în privința căreia a fost pronunțată sentința nu se cere pentru transferul executării sentinței dacă persoana în privința

căreia a fost pronunțată sentința este subiectul unui ordin de expulzare sau deportare.”

În speță, s-a constatat că, prin sentința statului de condamnare, față de persoana supusă transferului s-a aplicat măsura de constrângere expulzarea și, astfel, în atare situație nu se cere consimțământul acestei persoane, motiv pentru care a fost admisă cererea statului de condamnare privind transferarea persoanei condamnate.

Din conținutul prevederilor menționate rezultă că statul de condamnare poate cere statului de executare să-și dea acordul la transferarea persoanei condamnate față de care s-a aplicat măsura expulzării, fără consimțământul acestei persoane, statul de executare dându-și însă acordul numai după ce a luat în considerație avizul persoanei condamnate.

3. Existența unei măsuri de expulzare nu atrage automat admiterea cererii de transfer a persoanei condamnate, chiar în lipsa consimțământului acesteia.

Dispozițiile art.3 din Protocolul adițional la Convenția privind transferul persoanelor condamnate și prevederile art.552 alin.(2) pct.3) CPP nu impun admiterea cererii de transfer a persoanei supuse expulzării, în lipsa consimțământului acesteia, în cazul în care există temeuri de a presupune că persoana transferată poate fi supusă torturii, pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.

Excepția respectivă rezultă și din prevederile art.552 alin.(1) pct.7) CPP în care se indică: „Transferul poate avea loc în condiția când instanța care decide transferul este convinsă că persoana transferată nu va fi supusă unui eventual risc de tratament inuman și degradant în statul în care urmează a fi transferată”.

Prin urmare, nici o situație nu justifică admiterea cererii și, respectiv, transferarea persoanei condamnate, dacă se încalcă dispozițiile art.3 și 8 din Convenția europeană a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului cu privire la interzicerea torturii și cu privire la dreptul la respectarea vieții private și de familie.

4. Încălcarea competenței privind soluționarea cererii de transfer atrage în mod necondiționat nulitatea hotărârii atacate, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța competentă.

Soluția respectivă a fost adoptată prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 5 iunie 2007 în cauza nr.1re-317/2007, în următoarea speță:

Prin sentința Tribunalului Constanța (România) din 13 martie 2001, B.V. a fost condamnat: în baza art.211 alin.(2) lit.a) și f) Cod penal al României – la 15 ani închisoare; în baza art.208 alin.(1) și 209 alin.(1) lit.a) și i) Cod penal al României cu aplicarea art.75 lit.c) Cod penal al României – la 4 ani închisoare; în baza art.33 lit.a) și art.34 lit.b) Cod penal al României prin contopirea pedepselor numite în pedeapsa cea mai grea i s-a stabilit pedeapsa definitivă de 15 ani închisoare. S-a

dispus deducerea din pedeapsa aplicată a perioadei reținerii și arestării preventive din 17 august 2000 pînă la 13 martie 2001. Măsura preventivă în privința inculpatului B.V. s-a menținut starea de arest.

S-a dispus expulzarea inculpatului B.V. de pe teritoriul României, după executarea pedepsei cu închisoare.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și B.R., în privința căruia nu s-a declarat recurs.

Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că B.V. și B.R. împreună cu B.S., prin exercitarea de violențe și amenințări asupra părților vătămate P.V. și P.C, au sustras mai multe bunuri din locuința acestora, adică, au comis un act de tâlhărie săvârșit de mai multe persoane într-o locuință.

Tot ei, la 16 august 2000, în timp ce C.P și N.E. asigurau paza, au pătruns prin escaladare în locuința părții vătămate P.V., de unde au sustras mai multe bunuri, adică, au săvârșit o faptă care întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de furt calificat.

După ce sentința a devenit definitivă, condamnatul B.V. a depus o cerere către Consutul Republicii Moldova privind transferul său în Republica Moldova pentru executarea în continuare a pedepsei stabilite.

Prin sentința Curții de Apel Constanța din 7 martie 2003, a fost acceptată transferarea condamnatului B.V. pentru executare în continuare în Republica Moldova a pedepsei de 15 ani închisoare, aplicate prin sentința penală nr.117 din 13 martie 2001.

Ministrul justiției s-a adresat către Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, cu demers privind recunoașterea și primirea spre executare a sentinței Tribunalului Constanța (România) din 13 martie 2001 în privința condamnatului B.V. cu indicarea procedurii care va fi aplicată (continuarea executării sentinței sau schimbarea condamnării).

Prin încheierea Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, din 30 ianuarie 2004, a fost recunoscută și preluată „spre executare pe teritoriul Republicii Moldova sentința penală nr.117 din 13 martie 2001, prin care B.V. a fost condamnat în baza art.211 alin.(2) lit.a), f) (art.188 alin.(2) lit.a), d) CP RM) la 15 ani privațiune de libertate cu ispășirea pedepsei în închisoare de tip semiînchis”. S-a dispus calcularea executării pedepsei începînd cu 17 august 2000 conform sentinței.

Instanța de judecată și-a argumentat soluția prin faptul că sentința în privința tui B.V. a fost pronunțată de un organ competent și este definitivă, iar fapta socialmente periculoasă comisă pe teritoriul României este considerată infracțiune și pe teritoriul Republicii Moldova (art.188 alin.(2) lit.a), d) CP RM).

Condamnatul B.V. a declarat recurs în anulare, prin care solicită casarea încheierii Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, în partea pedepsei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte

și, prin efectul retroactiv al legii penale, să-i fie redusă pedeapsa aplicată în baza art.188 alin.(2) lit.a) și d) CP RM conform Legii penale noi (Legea nr.184-XVI din 29 iunie 2006).

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție a admis recursul în anulare, cu casarea încheierii atacate, și a dispus rejudecarea cauzei de către Curtea de Apel Chișinău din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art.551 alin.(1) CPP, transferul persoanelor condamnate se efectuează în baza tratatului internațional la care Republica Moldova și statul respectiv sînt părți sau în condiții de reciprocitate stabilite printr-un acord scris între Ministerul Justiției al Republicii Moldova și instituția respectivă a statului străin. Conform art.556 CPP, în caz de acceptare a transferului, cererea de transferare a cetățenilor Republicii Moldova condamnați în alt stat se transmite de către ministrul justiției, cu demersul său pentru soluționare la instanța egală în grad cu instanța statului de condamnare, a cărei hotărîre urmează să fie executată, în cazul în care hotărîrea statului de condamnare este adoptată de o instanță egală în grad cu judecătoria, demersul ministrului justiției și cererea de transferare se adresează judecătoriei în a cărei rază teritorială se află Ministerul Justiției, iar dacă instanța statului de condamnare este egală în grad cu curtea de apel, cererea și demersul respectiv se adresează Curții de Apel Chișinău.

Însă, din conținutul încheierii atacate rezultă că instanța de fond în cauza dată nu a respectat aceste prevederi legale stricte.

Astfel, conform art.10 din Legea nr.92 din 4 august 1992 pentru organizarea judecătorească din România, instanțele judecătorești în România sunt judecătoriile, tribunalele, curțile de apel și Curtea Supremă de Justiție. Deci, tribunalul este al doilea grad de instanțe din sistemul judecătorec român și, în asemenea situație, cererea de admitere a transferului urma să fie soluționată nu de către Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, dar de instanța ierarhic superioară acesteia – Curtea de Apel Chișinău, instanță care este egală în grad cu tribunalul din România și, deci, soluționarea demersului ministrului justiției referitor la primirea spre executare a sentinței Tribunalului Constanța (România) din 13 martie 2001 în privința condamnatului B.V. în Republica Moldova este de competența Curții de Apel Chișinău.

Deși ministrul justiției a încălcat prevederile art.556 CPP și nu a sesizat instanța competentă, Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, urma să-și decline competența în conformitate cu prevederile art.44 CPP și să trimită demersul cu materialele anexate la instanța competentă – Curtea de Apel Chișinău.

Mai mult, instanța de judecată a judecat demersul declarat nu în conformitate cu prevederile art.551-557

CPP și prevederile art.84-97 din Tratatul între Republica Moldova și România privind asistența juridică în materie civilă și penală, prevederi care reglementează transferul persoanei condamnate, dar în temeiul art.558-559 CPP, care reglementează recunoașterea hotărîrilor penale ale instanțelor străine, instituție absolut diferită de instituția transferului persoanei condamnate de o instanță străină.

Totodată, instanța de judecată nu a specificat prin care metodă se preia executarea sentinței străine: prin continuarea executării sentinței sau prin schimbarea condamnării, modalități stipulate în art.556 alin.(4) pct.6) și în art.557 CPP, modalitate pe care instanța de judecată era obligată să o specifice și să o argumenteze în încheierea sa.

Avînd în vedere cele constatate, Colegiul penal lărgit consideră că încheierea atacată urmează a fi casată cu trimiterea cauzei la Curtea de Apel Chișinău – instanță competentă de a soluționa demersul declarat, deoarece erorile judiciare expuse mai sus nu pot fi corectate de către instanța de recurs.

La rejudecarea demersului, instanța competentă urmează să ia în considerație cele menționate mai sus, să soluționeze demersul declarat în strictă conformitate cu prevederile art.84-97 din Tratatul între Republica Moldova și România privind asistența juridică în materie civilă și penală, prevederile Convenției europene asupra transferării persoanelor condamnate din 21.03.1983 (intrată în vigoare pentru Republica Moldova la 1.09.2004), convenție la care este parte și România, și prevederile art.531, 551-557 CPP și să adopte o hotărîre legală și întemeiată.

Totodată, la rejudecarea demersului, instanța competentă urmează să țină cont de faptul că pedeapsa stabilită lui B.V. de către instanța română – 15 ani închisoare, depășește limita maximă a sancțiunii alin.(2) art.188 din Codul penal al Republicii Moldova.

În concluzie, putem afirma că, datorită actualității și complexității tematicii abordate, se impun noi eforturi în vederea cercetării sub toate aspectele de drept a formelor asistenței juridice internaționale în materie penală, în special transferarea persoanelor condamnate.

Evoluția practicii judiciare, varietatea și diversitatea acțiunilor introduse în instanțele judecătorești privind soluționarea cererilor de transferare a persoanelor condamnate permit să concluzionăm că instanțele de judecată în materia respectivă, pe lângă aplicarea nemijlocită a normelor de drept, au o funcție creatoare ce se exprimă prin elaborarea unor concepte, principii și instituții noi, care necesită utilizarea unor mijloace procedurale adaptate la realitățile sociale contemporane în vederea oferirii unor soluții corecte, pentru reglementarea raporturilor juridice născute în rezultatul promovării asistenței juridice internaționale în materie penală.